

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

Česká pošta, s.p.

sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

proti

žalovanému

Český telekomunikační úřad

sídlem Sokolovská 219, Praha 9

doručovací adresa: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 12. 2014, č.j. ČTÚ-36 153/2014-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 12. 2014, č.j. ČTÚ-36 153/2014-603, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:**I.****Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „předseda Rady“), kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2014, č.j. ČTÚ-105 649/2013-610/Vl. vyř (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jakož i zrušení tohoto prvoinstančního rozhodnutí ve věci správního deliktu dle zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“). Konkrétně, že žalobce neměl zajistit dostupnost pošt dle vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování (dále jen „vyhláška č. 464/2012 Sb.“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Prvoinstančním rozhodnutím žalovaný konstatoval, že se žalobce, jakožto držitel poštovní licence, dopustil správního deliktu dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách tím, že nezajistil dostupnost pošt podle § 14 odst. 4 vyhlášky č. 464/2012 Sb. ve 24 případech uvedených v příloze rozhodnutí tak, že tyto pošty nebyly dostupné veřejnosti 15 hodin v týdnu, který má 5 pracovních dní, za což mu dle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách uložil pokutu ve výši 607 100 Kč a povinnost dle § 79 odst. 5 správního řádu nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalovaný uvedl, že v období od 15. 4. 2013 do 30. 6. 2013 provedl v rámci dohledu místní šetření u 641 provozoven žalobce, přičemž se zaměřil i na otevírací dobu. Následně na základě vyjádření žalobce identifikoval 24 pošt, u kterých byla otevírací doba v rozporu s předpisy kratší, a které žalobce považuje za pošty ve smyslu vyhlášky č. 464/2012 Sb. Po uplynutí 3 měsíců žalovaný prověřil otevírací dobu u předmětných pošt a požádal žalobce o sdělení, kdy došlo k úpravě doby.
4. Žalobce v této souvislosti nově uvedl, že provozovnu 507 21 Veliš u Jičína nepovažuje za poštu ve smyslu § 1 odst. 1 vyhlášky č. 464/2012 Sb., neboť s ohledem na kritéria uvedená v této vyhlášce má daná obec méně jak 2 500 obyvatel a ke dni nabytí účinnosti vyhlášky zde nebyl matriční ani stavební úřad, ani základní škola s prvním a druhým stupněm. Základní škola Bodláka a Pampelišky v obci Veliš totiž není základní školou s oběma

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

stupni (druhý stupeň se fakticky nacházel v jiné obci – viz výroční zpráva za rok 2012/2013). Žalobce tak vycházel z toho, kde fakticky dochází k výuce, nikoli dle formálního sídla školy. Žalovaný se s tímto neztotožnil, neboť dle rejstříku rej skol.msmt.cz uvedená základní škola vykonává činnost několika škol a školských zařízení, přičemž činnost je provozována dle rejstříku na adrese v obci Veliš. Dle žalovaného je rozhodné, kde je oznámeno, že daná činnost bude vykonávána, nikoliv skutečnost, že činnost je, resp. může být (fakticky) vykonávána v jiném místě. K uložené pokutě žalovaný uvedl, že žalobce nesplnil povinnost ve vztahu k otevírací době u 24 pošt. K nápravě došlo až na základě upozornění žalovaného, v sedmi případech po opakovaném upozornění a v případě pošty v obci Veliš nebyla náprava sjednána. Rozsah protiprávního jednání považoval proto spíše za větší. Zájemcům o základní služby tak dlouhodobě nebyla zajištěna jejich dostupnost. Následky jednání považuje za závažné. Pokuta byla uložena ve výši 607 100 Kč, tj. 100 Kč za každý pracovní den, kdy u každé z předmětných pošt nebyla plněna povinnost řádné otevírací doby.

5. Předseda rady následně potvrdil prvoinstanční rozhodnutí, přičemž k rozporovanému statusu pošty v obci Veliš uvedl, že smyslem a účelem § 14 vyhlášky č. 464/2012 Sb., je zajištění dostatečné hustoty pošt, jejichž prostřednictvím jsou veřejnosti poskytovány a zajišťovány základní služby dle poštovní licence. Podmínka dostupné pošty v menší obci (počet obyvatel je menší než 2 500) je mimo jiné vázána na stav v době nabytí účinnosti vyhlášky č. 464/2012 Sb., tedy k 1. 1. 2013, kdy s ohledem na výklad je míněna existence sídla základní školy s prvním a druhým stupněm v takové obci. Výklad žalobce by znamenal, že by pošta nebyla dostupná v celé řadě obcí s ohledem na to, že faktické rozdělení výuky v rámci jedné základní školy do několika budov v různých obcích je relativně častým jevem. V posuzované věci by tak pošta nebyla ani v obci Veliš, ani v obci, kde se nacházel druhý stupeň. Takový výklad by počet pošt ještě výrazně zužoval a šel by proti smyslu § 14 uvedené vyhlášky. Vedl by i k situacím, kdy by status pošty závisel byť i na jediném žákovi, zda na druhém stupni neukončí školní docházku, pak by totiž škola přestala být základní školou s prvním a druhým stupněm. Výklad žalovaného tedy zajišťuje vyšší míru právní jistoty, kdy je u každé školy jasné, na které rozhodné adrese se nachází, a nepřipouští „rozštěpění“ školy jako právnické osoby do více obcí (být výuka může probíhat v různých obcích). Poštu 507 21 Veliš u Jičína je proto nutné považovat za poštu povinně provozovanou ve smyslu vyhlášky č. 464/2012 Sb., když v této obci škola sídlí. K námitce ohledně metody pro stanovení výše pokuty žalobce uvedl, že přílehavější je výpočet 60 Kč za každou hodinu, resp. 1 Kč za každou minutu, o něž byla zkrácena otevírací doba, Předseda rady shledal, že protiprávní stav trval po určitý počet dní, kdy veřejnost neměla dostupné základní služby. Sankce dle rozsahu hodin, resp. minut by neodpovídala. Navíc změnu pracovní doby může žalobce provést u každé pobočky jediné jednorázově ke konkrétnímu pracovnímu dni, tudíž u různých pošt trval protiprávní stav různý, avšak přesně určený počet celých dní. Míru nedodržení otevírací doby u všech předmětných pošt lze pak celkově hodnotit jako průměrnou a není tak důvod považovat ji za polehčující či přitěžující okolnost a měnit z takového důvodu výši pokuty.

II.

Argumentace účastníků

6. Žalobce v žalobě namítl nepřiměřeně extenzivní výklad vyhlášky č. 464/2012 Sb., který vedl k nerespektování povinnosti chránit legitimní očekávání žalobce, přičemž trest byl Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

částečně uložen za jednání, které není správním deliktem. Dále namítl, že při určení výše pokuty nebyla respektována pravidla v § 37b odst. 2 zákona o poštovních službách a trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši.

7. K výkladu vyhlášky uvedl, že ke dni nabytí její účinnosti se v obci Veliš u Jičína nenacházela základní škola s prvním a druhým stupněm. Zopakoval argumentaci, že rozhodující je faktický stav a žalobci nemůže být přičítáno k tíži, pokud by zápis v rejstříku neodpovídal skutečnosti. Nelze se spokojit s formálním zápisem, pokud jsou předloženy důkazy, dle kterých se základní škola s prvním a druhým stupněm v rozhodné době v obci nenacházela. Z hlediska vyhlášky není rozhodující, kde se nachází sídlo školy, ale zda je v obci škola skutečně provozována. Pošta 507 21 Veliš u Jičína tak neměla být zahrnuta do seznamu pošt, u nichž byla porušena povinnost dle § 14 odst. 4 vyhlášky č. 464/2012 Sb. Došlo k extenzivnímu výkladu, žalobce si s ohledem na jednoznačný text uvedené vyhlášky nebyl a nemohl být vědom rizika uložení sankce. Smyslem vyhlášky č. 464/2012 Sb. není uměle navyšovat počet povinných pošt, nebo zajistit přítomnost ve všech malých obcích. Povinnost byla výslovně vztažena na obce, kde je škola s I. a II. stupněm, neboť obce pouze se školou s I. nebo s II. stupněm nebyly vyhodnoceny jako dostatečně významné, což bylo diskutováno i při přípravě vyhlášky a sám žalovaný se k této kumulaci přikláněl. Toto řešení mělo omezit počet povinných pošt na minimální míru. Povinná pošta pak nepřestává být povinnou poštou, neboť rozhodující je stav ke dni účinnosti vyhlášky, jejich seznam se tak nemění v důsledku pozdějších změn.
8. K metodě stanovení výše pokuty namítl, že není způsobila odpovídajícím způsobem vyjádřit rozsah závadového jednání. Jejím důsledkem je na roveň dáván příklad, kdy byla otevírací doba stanovena pouze v rozsahu 5 hod. týdně a případ, kdy byla otevírací doba stanovena v rozsahu 14:45 hod, což demonstroval na příkladu pošty, která měla stanovenou otevírací dobu v rozsahu 14:45 hod. týdně, tj. o 15 minut kratším, za 11 měsíců tak došlo ke zkrácení doby celkem o 11:39 hod. (v průměru o 3 minuty denně). Počet dnů, kdy nebyla stanovena otevírací doba v požadovaném rozsahu, tedy nemá přímý vztah k rozsahu, v jakém bylo dotčeno zajištění dostupnosti základních služeb. Relevantním kritériem může být pouze počet hodin, po který nebyly dotčené pošty otevřeny. Výše pokuty pak byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši nekorespondující se skutečným rozsahem sankcionovaného jednání.
9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Zopakoval, že nesouhlasí, aby v obci reálně probíhala výuka na obou stupních. Základní škola, coby právnická osoba je pouze jedna, případný průběh výuky na jiném místě na tomto nic nemění. V obci s druhým stupněm základní škola nebyla, pouze zde probíhala výuka. V případě výkladu žalobce by mohlo dojít ke zpětné změně statusu pošty. Žalovaný nijak dosavadní názor nezměnil. Argumentace žalobce je pak účelová, neboť v odlišném řízení vedeném žalovaným žalobce tuto provozovnu považuje za poštu a žádá za ni úhradu čistých nákladů, viz příloha ze spisového materiálu žalovaného, kterou přikládá a navrhuje jako důkaz. K metodě stanovení pokuty zopakoval, že sankce v rozsahu hodin či minut by neodpovídala, neboť protiprávní stav trval po určitý počet dní, kdy nebyly dostupné základní služby. Změna doby může být navíc provedena u každé pobočky jednorázově ke konkrétnímu pracovnímu dni, tudíž u různých pošt trval protiprávní stav různý, avšak přesně určený počet celých dní.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Posouzení žaloby

10. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu soudu s takovýmto postupem nevyjádřili výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
11. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
12. Dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách držitel poštovní licence je povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití.
13. Dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách držitel poštovní licence se dopustí správního deliktu tím, že poruší poštovní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a).
14. Dle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách za správní delikt se uloží pokuta do 2 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), nebo podle odstavce 2 písm. f) a l), nebo podle odstavce 3 písm. a), c), d), f) nebo g).
15. Podle § 1 písm. a) vyhlášky č. 464/2012 Sb. se pro účely vyhlášky rozumí poštou provozovna, ve které držitel poštovní licence sám nebo prostřednictvím třetí osoby poskytuje a zajišťuje všechny základní služby obsažené v jeho poštovní licenci, a která je nezbytná k naplnění podmínek dostupnosti a hustoty podle § 14.
16. Dle § 14 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 464/2012 Sb. dostatečná hustota pošt je zajištěna, pokud je provozována pošta v každé obci, která má méně než 2 500 obyvatel a v níž je ke dni nabytí účinnosti této vyhlášky pošta provozována a zároveň je zde matriční úřad, obecný stavební úřad nebo základní škola s prvním a druhým stupněm.
17. Dle § 14 odst. 4 vyhlášky č. 464/2012 Sb. pošta podle odstavce 1 musí být dostupná veřejnosti každý pracovní den tak, aby součet otevíracích hodin činil alespoň 15 v týdnu, který má 5 pracovních dní.
18. V posuzované věci je mezi účastníky především sporný výklad § 14 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 464/2012 Sb. týkající se zajištění dostatečné hustoty pošt v obcích s méně než 2500 obyvateli prostřednictvím různých kritérií. Konkrétně se v tomto případě jedná o kritérium, dle kterého je již v obci ke dni nabytí účinnosti vyhlášky pošta provozována *a zároveň je zde základní škola s prvním a druhým stupněm*.
19. Městský soud proto přistoupil k výkladu daného kritéria, přičemž v tomto ohledu musí upozornit, že autorem předmětné vyhlášky, včetně její důvodové zprávy, byl žalovaný. A právě o důvodovou zprávu se městský soud mohl opřít, neboť k § 14 vyhlášky č. 464/2012 Sb. její předkladatel, tj. žalovaný, výslovně uvedl: „*Jako další kritérium pro určení obcí, kde je provozována pošta, byla vybrána přítomnost matričního úřadu, základní školy (s prvním a druhým stupněm) nebo obecního stavebního úřadu v obci ke dni nabytí účinnosti této vyhlášky. Důvodem je skutečnost, že tyto obce představují určitá centra, kde dochází k větší koncentraci osob. V případě tohoto kritéria však musí být zároveň splněna podmínka, že v dané obci se nachází pošta i za současného stavu, tedy ke dni nabytí účinnosti navrhované právní úpravy...*“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Při stanovení využitelných kritérií se zvažovala i další kritéria, např. jiná občanská vybavenost, zejména přítomnost základní školy. S ohledem na existenci školy s prvním i druhým stupněm lze předpokládat, že taková obec představuje určité přirozené centrum koncentrace osob. Proto bylo do určení rozsahu dostupnosti pošt vzato v úvahu i toto kritérium.

20. Z uvedeného je zřejmé, že smyslem daného ustanovení bylo při zajištění základních kvalitativních požadavků z hlediska umístění a dostupnosti povinných pošt reflektovat obce, kde dochází ke zvýšené koncentraci osob, ať už z důvodu vyřizování úředních záležitostí obyvatel, případně kvůli účasti na vzdělávacích a s tím souvisejících aktivitách. Jestliže je tedy vyhláškou vyžadována větší koncentrace osob, která předpokládá, že osoby na určité místo z nějakého důvodu docházejí, resp. se na určitém místě (fakticky) shromažďují, nelze dát za pravdu žalovanému, že by v daném případě byla míněna toliko formální existence údaje o sídlu základní školy s prvním a druhým stupněm v takové obci. Lze se totiž domnívat, že v daném případě osoby přirozeně docházejí (koncentrují se) do takového určitého místa právě proto, že zde probíhá výuka, nikoli že zde má škola z hlediska administrativně právního údaj o svém sídle. Základní škola v obci Veliš, coby právnická osoba je sice pouze jedna, nicméně realizování výuky je v tomto případě klíčové vzhledem k žalovaným zamýšlené větší koncentraci osob pro existenci pošty.
21. Jak je zřejmé z důvodové zprávy, kterou takto připravil žalovaný, v dané obci musela reálně probíhat výuka, a to na obou stupních základní školy. Důvodová zpráva sice rovněž dodává, že přehled základních škol ke dni nabytí účinnosti této vyhlášky bude vycházet z podkladů Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, toto ale nelze vyložit tak, že by se mělo vycházet z údajů ohledně sídla v rejstříku, který je navíc veřejný, tj. k opatření informací by nebyla třeba předpokládána součinnost ze strany ministerstva.
22. Soud rovněž pro úplnost doplňuje, že oproti původnímu znění návrhu vyhlášky byla k zapracování kritéria pro určení obce, kde má být provozována pošta, teprve *dodatečně* vybrána i přítomnost základní školy (s prvním i druhým stupněm). Stalo se tak na základě připomínky žalobce v rámci připomínkového řízení. Žalobce toto zdůvodňoval tím, že: *„Základní školy jsou umísťovány do přirozených center hospodářského, kulturního a společenského dění a jejich rozmístění je přizpůsobována i dopravní obslužnost obce a její přirozené spádové oblasti. Přítomnost základní školy podporuje postavení místa jako přirozeného centra setkávání se obyvatel. Rozmístění základních škol v průběhu doby vykristalizovalo do podoby racionálně organizované sítě nejlépe odpovídající potřebám obyvatelstva a lokálnímu významu jednotlivých obcí.“* Uvedené považuje soud za logické, když na rozdíl od umístění úřadů je rozložení škol flexibilnější a odvíjející se od demografických potřeb. Žalovaný pak tuto připomínku výslovně akceptoval, což se promítlo do výsledného návrhu vyhlášky a její důvodové zprávy (viz materiál k návrhu vyhlášky dostupný z <https://www.odok.cz/>), jak byla citována výše. Jedná se tedy o kritérium ve prospěch hustoty pošt, které bylo zapracováno později v rámci legislativních prací, a se kterým žalovaný původně ani nepočítal.
23. Pokud tedy žalobce v žalobě uvedl, že povinnost byla výslovně vztažena na obce, kde je škola s I. a II. stupněm, což bylo diskutováno i při přípravě vyhlášky, lze žalobci dát zapravdu. Požadovaná koncentrace osob pak předpokládá samotnou realizaci výuky. Naopak žalovaný v rozporu s tím, co výslovně sám konstatoval v důvodové zprávě, přistoupil k výkladu, který však nemá oporu v uvedeném ustanovení. Výhrada žalovaného, že by pošta nebyla dostupná v obcích, kde je výuka rozdělena v rámci jedné základní školy do několika budov v různých obcích, je důsledkem takto zamýšlené právní úpravy. Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Zamýšlel-li totiž žalovaný výše uvedeným kritériem něco jiného, tj. toliko existenci sídla školy, měl toto dát najevo při přípravě vyhlášky, za kterou nesl odpovědnost. Místo toho však výslovně konstatoval, že vycházel z větší koncentrace osob. Žalobce pak za takové situace skutečně nemohl předvídat, že žalovaný přistoupí k jinému výkladu.

24. Vzhledem k tomu, že vyhláška fixovala hustotu pošt dle příslušných kritérií ke dni nabytí její účinnosti, nelze pak přisvědčit ani poznámce žalovaného, že by status pošty závisel třeba i na jediném žákovi, zda na druhém stupni neukončí školní docházku. K obavě ze zúžení počtu pošt je dále nutné doplnit, že nařízením vlády č. 178/2015 Sb., o stanovení minimálního počtu provozoven pro poskytování základních služeb, byl s účinností od 1. 1. 2016 stanoven minimální počet provozoven pošty na 3 200.
25. Městský soud proto konstatuje, že v § 14 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 464/2012 Sb. uvedené spojení; *v níž je ke dni nabytí účinnosti této vyhlášky pošta provozována a zároveň je zde základní škola s prvním a druhým stupněm*, je nutné vykládat tak, že se tímto myslí přítomnost základní školy s prvním i druhým stupněm, tj. faktická realizace výuky na obou stupních. V případě provozovny žalobce 507 21 Veliš u Jičína se tak ke dni nabytí účinnosti nejednalo o poštu ve smyslu § 1 vyhlášky č. 464/2012 Sb., jak vyplynulo v rámci řízení z podkladů předložených žalovanému, neboť výuka v dané obci byla zajištěna pouze na prvním stupni. Žalobce se proto v tomto rozsahu porušení povinnosti nedopustil a nelze mu toto dávat k tíži.
26. Pokud žalobce v jiném řízení vedeném žalovaným požaduje úhradu nákladů za provoz dané provozovny s odůvodněním, že se jedná o povinnou poštu, nesvědčí to sice o názorové integritě žalobce, nicméně to nic nemění na výkladu předmětného ustanovení vyhlášky a závěru zdejšího soudu v nyní posuzované věci. Soud proto v řízení neprováděl další dokazování a námitku žalobce shledal důvodnou.
27. Žalobce dále namítá, že při výměře pokuty nebyla respektována pravidla dle § 37b odst. 2 zákona o poštovních službách; použitá metoda stanovení výše pokuty není způsobila odpovídajícím způsobem vyjádřit rozsah závadového jednání. Dle žalobce je sice správné pro stanovení výše pokuty určení pevné částky, která je následně násobena jednotkou určující rozsah sankcionovaného jednání. Nicméně touto jednotkou nemůže být den, kdy u každé z předmětných pošt nebyla plněna povinnost řádné otevírací doby. Současně byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši.
28. K tomu soud uvádí, že zákon o poštovních službách nestanovil konkrétní metodu (způsob) výpočtu pokuty, kterou byl žalovaný povinen použít. Tato otázka tedy byla zákonodárcem ponechána na správním uvážení žalovaného, vyjma určení hranice maximální možné pokuty, a zákon uvedl toliko kritéria, ke kterým musí být přihlédnuto. Konkrétně se dle § 37b odst. 2 zákona o poštovních službách při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména k rozsahu takového jednání a jeho následkům. Současně je nutné doplnit, že v souladu s judikaturou se pak přezkum ze strany soudu omezuje na dodržení mezí a hledisek uvážení správních orgánů, respektování procesních postupů a elementárních právních principů správního rozhodování. Při přezkoumávání rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta, soud nehodnotí pokutu z hlediska spravedlnosti, nýbrž toliko zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, resp. zda správní orgány srozumitelně odůvodnily její výši a zda celkově dodržely meze správního uvážení stanovené jim zákonem, tj. z něj nevybočily či je nezneužily (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

2003, č.j. 5 A 139/2002 – 46, ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003 – 48, ze dne 30. 11. 2004, č.j. 3 As 24/2004 – 79).

29. V posuzované věci se námitka konkrétně týkala způsobu výpočtu pokuty v souvislosti s požadavkem na zajištění časové dostupnosti pošt dle § 14 odst. 4 vyhlášky č. 464/2012 Sb. Dané ustanovení vyhlášky stanoví součet minimálního počtu hodin otevírací doby v týdnu, který má 5 pracovních dní. Jak vyplývá z její důvodové zprávy, vychází dostupnost z § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, dle kterého základní služby musí být poskytovány každý pracovní den a musí umožnit v těchto dnech nejméně jedno poštovní podání a dále alespoň jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby, nebo ve výjimečných případech, zejména je-li místo dodání nebezpečné nebo neúměrně obtížně dostupné, které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem podle odstavce 3, jedno dodání do vhodného zařízení nebo dodávací schránky. Toto ustanovení je pak v podstatě převzato z čl. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. 12. 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby.
30. Dle soudu je opět nutné zohlednit smysl a účel uvedené úpravy, který spočívá poskytování a zajištění základních služeb v určité minimální (stanovené) kvalitě, která je považována za nezbytnou ve veřejném zájmu. Nesplnění jednotlivých požadavků, včetně omezené dostupnosti z důvodu nedodržení otevírací doby, aniž by k tomu byly dány relevantní důvody, pak vede k nenaplnění minimálního standardu kvality a na tomto výsledku nemůže dle soudu změnit nic ani částečné plnění ze strany žalobce. Způsob výpočtu pokuty dle rozhodnutí tedy odpovídá tomu, že požadovaný minimální standard nebyl dosahován po určitý počet dnů bez ohledu na to, že v některých případech tomu bylo například pouze o 15 minut. Soud proto v tomto ohledu neshledal rozpor se zákonem, konkrétně s § 37b odst. 2 zákona o poštovních službách.
31. Ve vztahu k tvrzenému uložení trestu ve zjevně nepřiměřené výši nekorespondující s rozsahem sankcionovaného jednání soud zdůrazňuje, že v posuzované věci žalobce nečinil sporným porušení svých povinností ve 23 případech. Nedošlo tedy toliko k nahodilému či ojedinělému porušení. Ohledně výše uložené pokuty soud připomíná, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v prvé řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, zákazu diskriminace, apod.) nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce při hodnocení zákonnosti uložené pokuty by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36). Uložení pokuty ve výši 607 100 Kč, tj. v řádu statisíců, resp. ve výši cca 30% zákonného rozpětí se soudu nejeví zjevně nepřiměřené s ohledem na intenzitu okolností porušení povinností v daném. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že soud ruší rozhodnutí z důvodu nesprávného výkladu vyhlášky č. 464/2012 Sb. ve vztahu k provozovně žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

v obci Veliš, je takové posouzení prozatím předčasné, neboť může ještě dojít ke změně výše uložené pokuty.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. S ohledem na shora uvedené dospěl městský soud k závěru, že byl chybně vyložen § 14 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 464/2012 Sb. ve vztahu k provozovně žalobce v obci Veliš a žalobce se tak v tomto konkrétním případě nedopustil porušení zákona o poštovních službách. Soud proto shledal žalobu důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního jako nezákonné zrušil a věc dle § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
33. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. srpna 2018

JUDr. Karla Č h á b e r o v á, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.